

(F)élek

18, 24, 3

2018. 06. 01.

Tizennégy nap az indulásig. Al Ghaoui Hesna *Félj bátran* című könyvét olvasom. Valószínű, ha nem lettem volna ott az októberi Margófeszten a könyvbemutatón, akkor nem lennék itt. Vagyis itt lennék, Budapesten, az egyik otthonomban a nagyvilágból, de nem készülnék egyedül útnak indulni, tizenkilenc éves, elsős, zöldfülű egyetemistaként. Ez lesz a 18. ország, 3. kontinens és a 24. repülőút az elmúlt négy évemben, amióta elindultam az új életem felé, ami sokkal, de sokkal jobbnak ígérkezik, mint amit kinéznék ebből a 174 cm magas, 50 kg-os modell alkatból.

Kardos Margit New Yorkba disszidál.

2018. 06. 03.

A másik könyv, amit a napokban a bibliámként forgatok Hesna mellett Szentesi új novelláskötete, a *Kardos Margit disszidál*. Rettegő, világgá menni készülő lelkemnek tökéletes gyógyír eme két nő szava, soraikat újra és újra olvasom. Szentesitől megtanultam, hogyan kell erős nőnek, Hesnától pedig, hogy hogyan kell bátornak lenni.

Tudnunk kell, hogy valamit a félelem ellenére, vagy éppen azért teszünk meg. Ebben az útban most mindkettő benne van, annak ellenére, hogy kétségek és kételyek marnak, tudom, be kell bizonyítanom magamnak, hogy elindultam önállóságom útján, és tízezer kilométerre innen is feltalálom magam, teljesen egyedül.

2018. 06. 06.

Egy nappal korábban a pánikrohamok kerülgettek, és T. szóvá tette, hogy hullik a hajam. A hatalmas fehér franciaágyát (ami olyan

magas, mintha egy oltáron feküdne az áldozat) is ki kellett porszívóz-
nia, mert benne maradt a fél hajkoronám, ha nagyon nagy giccspará-
dét akarnék rendezni, akkor ehhez a mondathoz még azt is hozzáten-
ném, hogy Elkámpics, mert a szívemmel együtt maradt ott.

Nyolc vizsga, tíz tantárgy, negyven teljesítendő kredit.

Azóta megvan, ami akkor lehetetlennek tűnt. Jelen pillanatban
pedig az tűnik lehetetlennek, hogy bele fog férni mindennem a bő-
röndbe, és nem leszek olyan szétszórt, hogy valami létfontosságú do-
kumentumot itt(hon) hagyok.

2018. 06. 14. 2:05

Rámvisít az ébresztő.

2018. 06. 14. 2:55

Nem savanyú a citrom, csak rosszul eszed, írja Kemény Zsófi a
Nyílt láng használatában. A nővérem is ilyen, tizenkilenc éve rosszul
eszem a stílusát. Ezen a reggelen, amikor ketten ülünk a kocsijában,
és nem kanyarodik le időben, majd Vecsésnél kell visszafordulnunk,
hogy végre eljussunk Ferihegyre, még rosszabbul eszem.

Mondhatnád, hogy ha az élet citromot ad, akkor kérjek hozzá te-
quilát, de Amerikába megyek, ott meg még kiskorú vagyok, úgyhogy
ez az elmélet is elég szépen megborult. Az pedig egy másik kérdés,
hogy én mennyire leszek egyedül megborulva a világ egyik legna-
gyobb városában, ha már a repülőtérre sem sikerült eme nyári hajna-
lon zökkenőmentesen kijutni.

03:05

L. F. International Airport, Budapest

Innentől egyedül vagyok a világ ellen, és bármennyire is meglepő,
ez a tudat teljesen megnyugtat.

06:30

A mai első repülőjáratom felszállt, és már száguld is Amszter-
damba. Az ablak mellett ülök, de olyan fáradt vagyok, hogy nem
tudom nyitva tartani a szememet, de aludni sem, mert mellettem egy
négyéves kislány és az anyukája ül, és ha a gyerek nem akar aludni,
akkor a szomszédja sem fog.

10:55 Európai idő, egy időre utoljára

Két-három kilométer reptéren belüli rohanás után (kicsit nagyobb a Scriphol, mint a Ferihegy), egy hatalmas amerikai járaton találom magam, innen már csak egyenesen New Yorkba tartunk.

12:55 Hat óra az otthonihoz képest. John F. Kennedy Airport

Földet értem. A szabadságom felé vezető út több ezer mérföldje is egyetlen lépéssel kezdődött.